

Chương 126

Kêu Cha Suốt Đêm Giúp Người Chuẩn Bị Sính Lễ

Mọi người, người một lời ta một tiếng nói rất náo nhiệt. Hoàng Tước Nhi lại không xen mồm.

Nếu là chuyện khác, nàng khẳng định sẽ góp lời. Nhưng đây làm đám em giúp việc hôn sự của nàng, nếu nàng vợ vàng tham gia, còn không mắc cỡ chết người!

Bởi vậy, nàng im lặng dị thường, cúi đầu ăn cơm.

Điểm tâm vừa qua, đàn ông ba gia đình sát vách nhau, cách một bức tường vẫn đáp qua lại một lúc, sau đó ước hẹn đi đào măng, bắt chuột trúc.

Sau đó, Đỗ Quyên qua Lâm gia tìm vợ Đại Đầu.

Vợ Đại Đầu thất kinh hỏi: “Mẹ người bị bệnh?”

Đỗ Quyên nói: “Đầu choáng váng. Trong lòng cũng không thoải mái. Hôm qua bị nãi nãi ta sặc một câu, buổi trưa không ăn cơm. Tìm thím qua bồi nàng trò chuyện. Thím có kinh nghiệm, nói chuyện nương ta chịu nghe. Không giống chúng ta còn nhỏ, nói nương ta cũng không để ở trong lòng.”

Vợ Đại Đầu vội đáp ứng.

Phụ nữ thường thích bàn luận chuyện nhà chuyện cửa, nàng rất vui được “thỉnh” qua khuyên giải Phùng thị, lại có thể nghe chút thị phi mẹ chồng nàng dâu, coi như giết thời gian.

Vì thế vội vàng thu thập việc may vá, đem qua vừa làm vừa tám chuyện.

Vừa thu dọn vừa hỏi Đỗ Quyên: “Nãi nãi người làm cái gì lại cho mẹ người tức?”

Đỗ Quyên nói: “Cũng không có chuyện lớn gì. Thím còn không biết, nãi nãi và nương ta không hợp nhau cũng không phải một ngày hai ngày. Không có việc gì đều là như vậy.” Nói tới cái này, nàng có chút phiền chán.

Vợ Đại Đầu nói: “Vậy cũng được.”

Nàng ở cách vách Hoàng gia, hiểu rõ nội tình nhất.

Đỗ Quyên đợi nàng thu thập xong, mới cười nói: “Thím đi qua trước, ta tìm Lâm Xuân nói chuyện một chút.”

Vừa rời Lâm Xuân thấy nàng tới, nháy mắt nàng.

Vợ Đại Đầu ước gì như thế, vội nói: “Lâm Xuân ở bên kia kia. Lâm Xuân, Đỗ Quyên tìm người đấy!”

Đỗ Quyên nói: “Thím đừng kêu, ta tự mình đi.”

Vì thế, vợ Đại Đầu đi qua Hoàng gia, Đỗ Quyên đi tìm Lâm Xuân.

Lâm gia còn chưa có sương phòng, có 5 gian phòng chính.

Vì Lâm Xuân đọc sách, Lâm Đại Đầu an bài hẳn một phòng riêng, cho Đông Sinh ở với Hạ Sinh. Thu Sinh lớn, dĩ nhiên ở một mình.

Lâm Xuân nghe nương gọi hẳn, sớm ra đón.

Hắn cười nói: “Đỗ Quyên, đến đây, nhị ca ta cũng ở đây.”

Sáng nay, Thu Sinh cũng kêu Tiểu Cân đi theo những người lớn vào rừng bắt chuột trúc. Bây giờ trong nhà chỉ còn sót Hạ Sinh và Lâm Xuân. Vốn Hạ Sinh cũng muốn đi theo, bị Lâm Xuân giữ chặt, nói có việc hỏi hẳn, mới không đi.

Lâm Xuân và Đỗ Quyên vừa vào phòng, Hạ Sinh liền bật dậy nghênh đón nàng, vội vàng hỏi: “Đỗ Quyên, cha người... Tước Nhi thật muốn gả cho ta?”

Rốt cuộc là con trai, rất trực tiếp.

Đỗ Quyên vừa nghe những lời này, lại nhìn vẻ mặt của hắn, nhẹ nhàng thở ra, biết việc này thành. Khẳng định Hạ Sinh động tâm với Hoàng Tước Nhi.

Căn bản không cần hoài nghi thành tâm của hắn.

Trẻ con trong núi, mọi người từ nhỏ lớn lên với nhau, tính cách tính tình, từ trong ra ngoài đều biết rõ. Thích chính là thích. Nếu không thích, chắc chắn Hạ Sinh sẽ không bởi vì đồng tình mà đáp ứng cưới Hoàng Tước Nhi. Hoàng gia không có gì làm cho hắn lo nghĩ.

Nhưng nàng vẫn rất nghiêm túc hỏi Hạ Sinh.

Hạ Sinh ngây ngô gãi gãi đầu, đỏ mặt nói: “Chiều hôm qua Tước Nhi nói với ta việc này, ta cũng không nhớ ra. Sau đó ta chỉ muốn nghĩ biện pháp giúp nàng. Ta lại nghĩ, sao ta không cưới nàng chứ? Tước Nhi giỏi giang như vậy. Ha hả! Bộ dạng cũng... cũng dễ nhìn. Nhưng là, ta lại sợ người cha cùng người nương không đáp ứng. Ta cha cũng...”

Bộ dáng xấu hổ của hắn làm cho Đỗ Quyên và Lâm Xuân thấy đều buồn cười.

Đỗ Quyên không nhiều lời, nói thẳng vào kế hoạch mình trừ tính.

Hạ Sinh nghe xong rất kích động, lại bất an và chờ mong, lại nhiệt huyết sôi trào, “Nhu vậy có thể thành sao? Nháo lên, cần phải tranh cãi âm ỉ một trận đó.”

Đỗ Quyên hỏi: “Người sợ?”

Hạ Sinh như con gà chọi thắng cổ kêu lên: “Ta sợ? Chê cười! Ta sợ cái...”
Lời chưa dứt đã cấp tốc thắng phanh lại. Lời cuối không dễ nghe, không thể nói trước mặt Đỗ Quyên.

Lâm Xuân vẫn lẳng lặng nghe, nghe xong lại hỏi.

“Khi nào người và nương người đi tới nhà ông ngoại người?”

“Sáng sớm 16. Chờ chúng ta đi, người kêu cha người tới cửa cầu hôn.”

“Uh, việc này cần chuẩn bị sớm chút. Đêm nay ta sẽ nói với cha.”

“Cha người có đáp ứng không?”

“Cha ta, hần... Hần nhất định sẽ đáp ứng.”

Lâm Xuân không tiện nói với Đỗ Quyên là cha hần muốn khuê nữ Hoàng gia làm con dâu muốn điên rồi, nghe chuyện tốt này còn có thể không đáp ứng sao?

Hạ Sinh trợn trắng mắt nói: “Nếu cha không đáp ứng, ta sẽ nháo với hần!”

Đỗ Quyên phốc xuy một tiếng cười nói: “Hạ Sinh ca ca, người tốt nhất đừng ra mặt, chọc người nhân thoại. Người ta mà nói người nhỏ như vậy mà đã có cái gì với tỷ ta, thì không tốt. Người để cho Xuân Nhi nói, bảo đảm chuyện tốt sẽ thành. Lúc cha người hỏi người, người chỉ gật đầu thì tốt rồi.”

Hạ Sinh do dự một chút, nói: “Tốt lắm. Hai người có thể làm sao? Đây chính là đại sự! Lời của con nít, người ta không tin tưởng đâu.”

Hần nhìn Đỗ Quyên và Lâm Xuân, bỗng nhiên hoài nghi.

Không có biện pháp, hai người này thật quá nhỏ.

Con nít nhỏ như vậy, lại muốn ra mặt thúc đẩy việc hôn nhân của hần và Hoàng Tước Nhi. Hần nghĩ lại liền không yên lòng, tuy vừa rồi hần nghe kế hoạch của Đỗ Quyên, kích động không thôi, gần như cho rằng việc này nắm chắc.

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Chúng ta không được, người có biện pháp tốt hơn sao? Đừng trách ta nói thẳng, người cứ như vậy tới cửa đi, đừng nói gia gia nãi nãi ta, cửa ải của nương ta người cũng đừng nghĩ tới.”

Hạ Sinh nghe xong ử rử, không thể không thừa nhận nàng nói rất đúng.

Lâm Xuân càng kiêu ngạo hơn, liếc mắt nhìn nhị ca nói: “Cả Ngư nương nương Đỗ Quyên còn thỉnh được, giúp người làm chút chuyện này mà không được, vậy còn gọi là Đỗ Quyên sao? Ta là người thì không cần lo lắng, đêm nay chờ coi là được, chỉ cần kêu cha suốt đêm chuẩn bị sính lễ cho người!”

Đỗ Quyên nghe xong há to miệng.

Hạ Sinh vừa cao hứng, vừa ghen tỵ nói: “Còn không phải ỷ vào cha thương người!”

Lâm Xuân khinh thường nói: “Luôn nói là cha thương ta, cha không cho các người ăn uống sao? Chỉ bắt các người làm việc không cho ta làm việc hả? Còn nói những lời này thì ta không để ý tới người nữa.”

Hạ Sinh hì hì cười nói: “Vôn là cha thương người mà không cho ta nói?”

Ba người lại thương nghị, cố nghĩ tới hết thấy cụ thể chi tiết và khả năng phát sinh ngoài ý muốn, đồng thời đưa ra biện pháp đối phó, mãi đến khi thập phần hoàn thiện mới thôi.

Thương nghị xong, Đỗ Quyên đứng dậy muốn đi, nói còn có chuyện khác.

Hạ Sinh và Lâm Xuân đưa tiễn các nàng.

Hạ Sinh không yên tâm nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, người nói với Tước Nhi đừng nóng vội.”

Đang nói gì đây?

Đỗ Quyên nhếch miệng, nói: “Tỷ tỷ ta không vội!”

Chưa ăn qua thịt heo cũng đã thấy heo chạy. Lâm Xuân nhớ tới phần đông cưới vợ, đều là con trai vội vàng hơn con gái, nên lườm nhị ca, nói: “Người cưới vợ, là người gấp mới đúng.”

Hạ Sinh vội nói: “Ta không phải nói ta, ta là nói gia gia nãi nãi Đỗ Quyên. Nếu là bọn họ ra tay trước, đem Tước Nhi hứa cho người khác... người tốt như vậy...”

Đỗ Quyên vội nói: “Sẽ không, cha ta không có ở nhà.”

Nói xong, nhanh chóng đi về.

Về đến nhà, chợt nghe Phùng Thị và vợ Đại Đầu thì thầm nói chuyện trong phòng. Nghiêng tai lắng nghe, là Phùng Thị đang trách bà bà không phải, nói nàng ngang ngược không phân rõ phải trái. Ở nhà con trai cả lên mặt. Ăn bốn năm cái đĩa bánh chiên còn chê nàng keo kiệt.

Đỗ Quyên nghe một hồi, lặng lẽ đi ra ngoài.

Nàng cảm thấy, người như nương, luôn phải phun mật vàng với người ta, ở kiếp trước người ta gọi là “thỏ tào”. Để giấu ở trong lòng, sớm hay muộn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Nàng đi tới phòng bếp, thấy Hoàng Tước Nhi đang cúi đầu nhặt rau, liền hỏi: “Sớm như vậy đã ra vườn hái rau rồi?”

Hoàng Tước Nhi có tâm sự. Nàng cầm lá tỏi trong tay, ngơ ngác sững sờ.

Nghe thanh âm của Đỗ Quyên, nàng cả kinh ngẩng đầu, lắp bắp nói: “Người... Người đã về?” Rồi mặt đỏ lên.

Thiếu nữ ngây thơ bị tình thế bức bách. Trước tiên là mối tình đầu.

Đỗ Quyên cười, cầm cái băng ghé ngồi nhỏ, đặt bên người nàng ngồi xuống.

Tùy tay cầm lên tép tỏi, lột đi lớp vỏ bên ngoài lộ ra phần thân trắng ruột củ tỏi, miệng nói: “Hạ Sinh ca ca gấp cưới người.”

Chỉ một câu đánh trúng tâm của Hoàng Tước Nhi.

Nàng nhìn Đỗ Quyên cười, tựa như mừng rỡ, tựa như xấu hổ, còn như muốn hỏi điều gì. Nhưng miệng mấp máy lại không hỏi ra câu.

Đỗ Quyên đành nói rõ với nàng việc này, chợt nghe bên ngoài có động tĩnh.

Đi ra ngoài nhìn, là Tiểu Bảo ca ca tới.

Nàng vội vàng bỏ lại tỏi trong tay, chạy ra ngoài.

“Tiểu Bảo ca ca, người có việc?” Đỗ Quyên hỏi.

“Đại bá ở nhà không?” Tiểu Bảo đứng lại, liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, rồi đưa ánh mắt chuyển hướng nơi khác, như đang hỏi bức tường vậy.

“Ai nha, Tiểu Bảo ca đã tới chậm. Cha ta đã lên núi rồi.” Đỗ Quyên đạo.

“Lên núi?” Tiểu Bảo nghi ngờ hỏi.

“Ừ.” Đỗ Quyên gật đầu.

“Gọi hấn trở về đi. Gia gia tìm hấn.” Tiểu Bảo lại liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, truyền đạt chỉ thị của Hoàng lão cha.

Đỗ Quyên nghĩ thầm quả nhiên, may mà nàng đoán được tiên cơ.

“Ta không biết bọn họ đi đâu.” Nàng nói.

Tiểu Bảo nghe xong thập phần do dự, hiển nhiên không ngờ là như vậy.

Đứng một lúc mới nói: “Đợi đại bá trở về thì gọi hấn qua.”

Đỗ Quyên vội nói: “Nhất định, nhất định.”

Tiểu Bảo vừa định xoay người, bỗng dừng lại, nói: “Đại bá nương khá chưa? Nãi nãi kêu người và Tước Nhi đi qua hồ trợ nấu cơm.”

Đỗ Quyên nghe xong trong lòng lộp bộp, ngàn phòng vạn phòng lại không phòng đến trên người mình.

Nàng nhìn Tiểu Bảo cười, nói: “Đầu nương ta choáng váng, còn đang nằm nghỉ. Ta và tỷ tỷ phải ở nhà chiếu ứng, không đi được. Không phải có tiểu thẩm và Đại Nữ tỷ tỷ sao? Hai người các nàng còn nấu không được một bữa cơm? Ngày hôm qua ta và tỷ tỷ còn nấu được. Đại Nữ tỷ tỷ còn lớn hơn ta nữa, tiểu thẩm cũng có thể làm. Chúng ta không đi làm loạn thêm.”

Tiểu Bảo nghe xong vẻ mặt cổ quái nhìn Đỗ Quyên.

Nhưng chung quy hấn không nói gì.

Đối với tiểu đường muội (em gái họ) này, hẳn thật có cảm giác rất phức tạp.

Càng lớn lên càng thấy nàng thật sự rất giỏi, cũng rất thảo hi. Nhưng là, hẳn khó có thể thân cận với nàng, trong lòng còn có chút sợ nàng, lại có chút ghen tị và phòng bị nàng. Đây là nương dạy, nhưng đa phần là bội phục.

Tỷ như vừa rồi, lời nói này đưa cháu gái nào dám nói với nãi nãi như vậy?

Đỗ Quyên dám.

Hẳn có thể nghĩ tới lúc thuật lại lời nói này, nãi nãi sẽ tức giận đến mắng loạn. Nhưng bình thường đều mắng đại bá nương, mà không có biện pháp nào với Đỗ Quyên cả.

Nãi nãi sẽ không đánh Đỗ Quyên, cũng sẽ không mắng Đỗ Quyên.

Không phải là sợ hãi, mà là bất kể mắng Đỗ Quyên cái gì, Đỗ Quyên đều có đầy đủ lý do, hơn nữa rất hợp lý đưa ra, làm nãi nãi không xuống đài được.

Kỳ thật lý do gì cũng không quan trọng, trọng yếu là nãi nãi muốn đánh Đỗ Quyên cũng không được ... Nói nàng không đánh tới là được.

Tiểu Bảo nhìn tiểu đường muội cười thập phần thản nhiên, rốt cuộc cái gì cũng chưa nói, xoay người đi.

Chương 127

Lâm Xuân, Đỗ Quyên Liên Thủ

Đi tới cửa, chợt nghe Đỗ Quyên kêu: “Tiểu Bảo ca ca đi từ từ. Người nói với gia gia, chờ ta cha trở về, ta sẽ kêu hấn tới nhà bà nội. Còn có, nói với nãi nãi là ta và tỷ tỷ hôm qua đều mệt nhọc, đến bây giờ cánh tay còn đau nhức nhắc lên không nổi, không có cách nào qua hỗ trợ nấu cơm.”

Tiểu Bảo đứng vững, quay đầu, thật sâu nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cảm thấy hấn như muốn nói “Người thật có năng lực, ca bội phục người!”

Nàng cười càng thêm sáng lạn.

Hừ, sẽ có lúc muội muội càng làm cho người bội phục, chờ coi đi.

Lúc xoay người vào nhà bếp, trong phòng nướng thật yên lặng, không có động tĩnh gì.

Hấn là nướng và thím Lâm đã nghe được chuyện vừa rồi.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ, hừ hừ bài hát trẻ em đi vào bếp, ngồi xuống, thở ra một hơi nói: “Tốt lắm. Đuổi đi rồi.”

Hoàng Tước Nhi mím môi cười.

Đỗ Quyên lại lật mấy tép tỏi, thấy Hoàng Tước Nhi còn không lên tiếng, nhin không được mở miệng nói: “Muốn cười thì cười đi. Nghẹn như vậy không khó chịu à?”

Hoàng Tước Nhi liếc nàng một cái, nói: “Xem người có thể chắc!”

Đỗ Quyên ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Sai! Kỳ thật một chút ta cũng không thể. Ta nói với người, đại tỷ, có thể hay không đều không trọng yếu, quan trọng nhất là tâm lý người phải mạnh mẽ.”

Hoàng Tước Nhi nghi ngờ hỏi: “Tâm lý mạnh mẽ?”

Đỗ Quyên trịnh trọng gật đầu nói: “Đúng! Chính là không quan tâm người bên ngoài nói cái gì, người đừng nóng giận. Đây là quan trọng nhất. Điều quan trọng thứ hai là, nếu người có thể làm cho hấn tức giận đến mức 'một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên', đó mới là bản lãnh thật sự!”

Hoàng Tước Nhi nửa tin nửa ngờ nói: “Người nghe nãi nãi nói chuyện, có thể không tức giận sao?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Giận chứ. Nhưng nghe nhiều thì việc không đáng lo.”

Nói xong, nàng chột nhớ tới chuyện lúc trước, vội nói: “Không nói cái này. Lúc nãy ta nói với người chuyện đó, ta và Lâm Xuân nghĩ ra ý tưởng...”

Đêm chuyện Lâm Xuân và Hạ Sinh thương nghị nói ra.

Hoàng Tước Nhi không còn gương ngùng như trước nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên, có chút khăn trương.

Đỗ Quyên hỏi: “Tỷ, người quyết định ra sao? Có sợ không?”

Hoàng Tước Nhi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không sợ. Ta cũng nghĩ xong, thì... thì giả hấn. Ta... ta nhất định có thể sống tốt. Ta sẽ không như nương.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “VẬY thì tốt. Hai ngày nay, người chớ có nhiều chuyện. Chịu đựng đến lúc ta và nương đi là tốt rồi. Nhưng ta cần phải nhắc nhở người: đến lúc đó người trăm ngàn lần đừng lùi bước. Nếu người đồng ý, việc này không còn là chuyện của một mình người, cũng không phải là chuyện của một nhà Hoàng gia. việc này liên lụy đến vài nhà đó.”

Hoàng Tước Nhi dùng sức gật đầu, nói: “Ta hiểu được. Ta không sợ!”

Nói xong, Đỗ Quyên khuyên khích nàng cố gắng, củng cố tâm lý của nàng.

“Tuy nói là Đại Đầu bá bá keo kiệt, nhưng Hạ Sinh ca ca lại không thật thà như cha của mình. Hấn lợi hại lắm. Hấn như Đại Đầu bá bá vậy, lại biết lo cho gia đình, bao che khuyết điểm. Cho nên nói, đại tỷ người hoàn toàn không cần lo lắng. Người xem Đại Đầu bá bá đối với Thím Lâm tốt biết bao, đúng không? Nên ta nghĩ, người giả đi, khẳng định Hạ Sinh ca ca cũng sẽ đối tốt với người.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong thực vui vẻ, trên mặt lại đỏ ửng, tiếng nhỏ như tiếng ruồi muỗi nói: “Hấn là người như vậy.” Nàng cảm thấy muội muội nói rất đúng, càng thêm kiên định tin tưởng.

Đỗ Quyên nhắc nhở nàng thêm vài chuyện, dặn dò nàng hai ngày nay phải suy nghĩ rõ ràng, xem còn có thiếu sót gì không, buổi tối ba tỷ muội thương lượng tiếp.

Đúng vậy, Đỗ Quyên tính cả tiểu Hoàng Ly vào.

Chẳng những tính vào, tiểu muội này còn có chỗ trọng dụng nữa.

Hoàng Tước Nhi nghiêm túc gật đầu.

Hai chị em chỉ lo nói chuyện, một đồng tỏi và rau hẹ vẫn chưa nhặt xong.

Vợ Đại Đầu và Phùng Thị nhàn thoai một buổi sáng. Nhìn không còn sớm, liền cáo từ về nhà nấu cơm. Sau khi ra ngoài, không gặp hai chị em

Hoàng Tước Nhi, liền hướng phòng bếp hô: “Tước Nhi, Đỗ Quyên! Đang nấu cơm hả?”

Đỗ Quyên nghe thấy vội nói: “Ai! còn chưa đâu. Đang nhặt rau. Thím đi sao?”

Vợ Đại Đầu nói: “Ừ! Về nhà nấu cơm. Ta là không có phúc như nương người. Không nấu cơm một bữa là bị nhin đói hết cả lũ.”

Đỗ Quyên nghe xong buồn cười nói: “Hôm nay thím đừng về nhà, ở lại nhà ta ăn. Ta cam đoan không đói chết người.”

Phùng Thị ở trong phòng và vợ Đại Đầu ở phòng khách đều cười.

Vợ Đại Đầu nói: “Đói không chết người, cũng âm ỉ đến lật trời!”

Nói xong đi về nhà.

Hoàng Tước Nhi mỉm cười nghe.

Trong lòng, lời nói của thím Lâm như không giống như trước kia.

Nếu là... thành, đó chính là bà bà tương lai của mình. Nàng muốn đi cách vách giúp người ta nấu cơm.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng trào ra cảm giác mới lạ, thực không quen.

Một ngày này, nàng ôm tâm sự, vừa khẩn trương, chờ đợi, còn thẹn thùng.

Nàng bỗng sợ hãi, không dám đi ra sân.

Nhưng nhà và sân nối liền, không ra ngoài là không có khả năng.

Mỗi khi nàng không thể không ra sân đổ nước, hoặc làm gì đó, trong lòng như có con nai con, bang bang nhảy, cúi đầu hoảng hốt khẩn trương, cũng không dám nhìn qua cách vách, sợ nghe tiếng kêu quen thuộc kia “Tước Nhi”.

Mà cách vách Hạ Sinh tương phản, cảm thấy đứng ngồi không yên.

Hắn thỉnh thoảng chạy ra sân nhìn qua bên Hoàng gia.

Một là sợ Hoàng lão cha và Hoàng đại nương mang thân thích đến bàn tính việc hôn nhân cho Hoàng Tước Nhi, hoặc có người đến kêu Hoàng Lão Thực qua bên kia nghị than; hai là muốn thấy Hoàng Tước Nhi một chút.

Lâm Xuân thấy Hạ Sinh như vậy, vội kêu hắn vào phòng, cùng hắn cẩn thận họp kế, buổi tối nên nói với cha mẹ như thế nào.

Như lại nhớ tới điểm mấu chốt, Lâm Xuân muốn tới Hoàng gia nói với Đỗ Quyên.

Hạ Sinh cũng muốn đi.

Lâm Xuân dừng bước nói: “Nhị ca, lúc này ngươi không thể đi. Nam nữ lớn có cách biệt ngươi hiểu hay không? Ngươi đừng hại Tước Nhi tỷ tỷ bị người nói nhảm.”

Hạ Sinh rất buồn bực. Hai nhà bình thường đều thoải mái nói chuyện, sao bây giờ lại lén lút như vậy?

Hắn không phục hỏi: “Vậy còn ngươi? Ngươi không phải là con trai chắc?”

Hai mắt Lâm Xuân nhìn nóc nhà nói: “Ta mới có 10 tuổi. Ngươi bao lớn rồi?”

Hạ Sinh thở phì phò nói: “Không đi thì không đi. Vậy ta làm cái gì?”

Lâm Xuân cau mày nói: “Nhị ca, ngươi có nhiều chuyện làm lắm. Dù không có chuyện gì, ngươi không thể luyện lực cánh tay sao? Nếu không nữa thì đem công khóa ta dạy ngươi ôn tập lại một lần. Ngươi cũng đừng có không có việc gì, thợ đá phải dựa vào khí lực, còn muốn giỏi hơn nữa, ngươi không luyện sức cổ tay, tương lai sao làm được tổ sư gia khai núi đá của Lâm gia ta chứ?”

Hạ Sinh nói: “Ta không nói là muốn làm tổ sư gia, là ngươi nói.”

Lâm Xuân nói: “Vậy ngươi không muốn làm? Thật không tiền đồ!”

Hạ Sinh nói: “Tốt lắm. Ta luyện là được. Ngươi đi nhanh đi!”

Lâm Xuân liền cầm hai tờ giấy chạy qua cách vách tìm Đỗ Quyên.

Hai người nói nhỏ một hồi, sau đó Lâm Xuân trở về.

Trong chốc lát, Đỗ Quyên lại chạy đến Lâm gia, nói với Lâm Xuân và Hạ Sinh là mình phát hiện lỗ hổng mới, rồi giao phó hai người một phen.

Cứ như vậy, Lâm Xuân và Đỗ Quyên chạy tới chạy lui giữa hai nhà, không ngừng tu chỉnh hoàn thiện kế hoạch, càng ngày càng có tin tưởng.

Chạng vạng, Đỗ Quyên đang ở Lâm gia thương nghị cùng huynh đệ bọn họ, chợt nghe bên ngoài náo động. Đám người đào măng đã trở lại.

Đỗ Quyên vội vàng nói: “Nhanh! Cha người và cha ta đều trở lại.”

Lâm Xuân bình tĩnh nói: “Đừng hoảng hốt. Xem ta và ca ta đi.”

Hạ Sinh cũng nói: “Đỗ Quyên, ngươi về nhà đi. Bắt đầu từ nhà ta trước. Các ngươi đừng nóng vội.”

Đỗ Quyên không để ý, nói: “Uh, ta không vội!”

Có thể nói là nàng thật có điểm gấp, không trấn định như buổi sáng.

Nàng không thể đoán trước được kết quả của chuyện này.

Chạy ra sân là thấy một đám người đang đi tới trên đường thôn. Hoàng Lão Thực, Lâm Đại Đầu bọn người trở lại, đeo giỏ trúc, kéo rổ.

Tiểu Hoàng Ly thấy nàng, thật nhanh chạy tới ôm lấy chân nàng, cười nói: “Nhị tỷ tỷ, chúng ta bắt chuột trúc, còn đào rất nhiều măng nữa.”

Đỗ Quyên cũng hết sức cao hứng, cười nói: “Các người còn có thể bắt chuột trúc? Khẳng định là Thu Sinh ca ca bọn họ tìm được hang chuột trúc, rồi các người giúp một tay, đúng hay không?”

Hoàng Ly rất thành thật gật đầu nói: “Đúng!”

Đông Sinh cũng đắc ý nói: “Hai ổ chuột trúc đều do đại ca ta tìm được.”

Thu Sinh nghe xong hết sức cao hứng, nói: “Đỗ Quyên, hôm nay người nói sai rồi. Là Lão Thực thúc nói những cây trúc này sao bị chết trước, ta mới phát hiện ra phía dưới kia có hang chuột. Cho nên nói, Lão Thực thúc cũng có công lớn.”

Đỗ Quyên liền cười: “Là chó ngáp phải ruồi.”

Vừa nói cười, mọi người ai tự trở về nhà nấy.

Hoàng Lão Thực được chia một con chuột trúc, còn đào được một gùi măng.

Đem mấy thứ đồ xuống sân viện, nhìn mặt ba khuê nữ và vợ đầy vui vẻ, Lão Thực cha cảm thấy rất thoải mái, rất hạnh phúc.

“Nương Tước Nhi, vừa rồi gặp lão Nhị, nói cha gọi ta tới một chuyện. Chuột trúc này người giết đi.” Hoàng Lão Thực nói.

Đỗ Quyên nghe xong cả kinh, cùng Hoàng Tước Nhi trao đổi ánh mắt.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, vội vàng tiến lên nói: “Cha, gấp cái gì. Người bắt được chuột trúc sao có thể không đưa một chút cho gia gia nãi nãi chứ? Vậy sao được! Ta xem như vậy, cha đem chuột này giết, lột da, chặt hơn một nửa đem qua. Vừa lúc các thân thích ở đó, gia gia nãi nãi thấy không chừng sẽ cao hứng.”

Hoàng Lão Thực nghe thấy cũng đúng, liền nói: “Tốt lắm. Giết rồi mới đi.”

Phùng Thị nghe xong mím chặt miệng, không nói đi, cũng không nói không đi.

Mỗi lần nàng nghe chuyện gì có liên quan đến cha mẹ chồng là phiền lòng nhưng lại giữ lấy trong lòng. Tuy phiền nhưng biết Đỗ Quyên nói rất đúng, bởi vậy chấp nhận.

Cả nhà bận rộn. Lão Thực cha giết chuột, lột da. Mẹ con Phùng Thị lột măng. Hoàng Tước Nhi chuẩn bị cơm chiều.

Vội một lúc cũng xong. Lão Thực cha chặt một cái đùi chuột, dùng dây cỏ buộc lại, muốn đi tới nhà cha mẹ.

Đỗ Quyên vội đứng lên nói: “Cha, ta đi với người.”

Hoàng Ly cũng nói: “Ta cũng đi.”

Phùng Thị bản mặt nói: “Đều đi làm cái gì? Hoàng Ly, người điên cả một ngày, còn không mệt hả? Chân không mỏi sao? Trời tối còn muốn chạy? Ở nhà đợi đi, buổi tối tắm rửa thay quần áo!”

Đỗ Quyên liền cười nói: “Hoàng Ly không đi. Ta đi với cha.”

Phùng Thị nghe, thập phần hoài nghi.

Đỗ Quyên không thích tới nhà bên nội. Hôm nay nhất định là có chuyện, nàng không ngăn cản nữa. Khuê nữ này làm việc rất có chừng mực.

Lão Thực cha không nghĩ nhiều, cho rằng khuê nữ muốn đi dạo với mình, bởi vậy nói: “Muốn đi thì đi mau. Trời tối rồi.”

Đỗ Quyên tiến lên vịn cánh tay hắn, đi ra ngoài, vừa cười nói: “Hôm nay 14, trăng thật tròn. Cha, chúng ta đi nhanh chút. Nếu là không có việc gì, sớm chút trở về, ta nấu chuột trúc hầm măng cho người ăn. Cha, hôm nay người mệt muốn chết rồi.”

Hoàng Lão Thực sung sướng, cười nói: “Cha không mệt. Chút chuyện này tính cái gì, có khác gì đi chơi đâu.”

Đỗ Quyên lại hỏi hắn quá trình bắt chuột trúc.

Lão Thực cha liền hưng trí ngẩng cao đầu nói.

Hai cha con cười cười nói nói, rất nhanh đã đến nhà bà nội Đỗ Quyên.

Chương 128

Nhờng Giờng

Thấy nhi tử đưa thịt đến, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đương nhiên thích.

Các thân thích đều vây quanh xem, hỏi han.

Tiếp đón xong đều ngồi xuống, Hoàng Lão Thực hỏi: “Cha, tìm ta có việc gì?”

Hoàng lão cha sầm mặt nói: “Không có chuyện thì không thể gọi người tới sao? Đại cứu cứu, tiểu cứu cứu người không dễ dàng tới đây, người lại đi không thấy bóng dáng, có ai làm cháu như người sao?”

Hoàng Lão Thực lúng túng cười nói: “Là Hoàng Ly muốn ăn mặng. Ta liền...”

Hoàng lão cha tức giận mắng: “Xem người chiều chuộng con không ra bộ dáng gì. Con nít muốn trăng trên trời, người cũng bắt thang hái xuống hả?”

Hoàng Lão Thực ngây ngô cười.

Hoàng lão cha quở trách nhi tử một hồi, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Đỗ Quyên không nói tiếng nào đang ở trong ngực đại nhi tử, ánh mắt lấp lánh nhìn mình chằm chằm.

Hắn cả kinh, trầm giọng nói: “Đỗ Quyên, đi vào phòng chơi với nãi nãi đi.”

Hoàng đại nương vội đi tới dắt nàng đi. Mấy phụ nữ khác cũng kêu.

Đỗ Quyên lắc đầu, úp mặt vào ngực Lão Thực cha, nói: “Ta ở đây nghe cha và gia gia nói chuyện. Ta không tinh nghịch, không ngắt lời.”

Hoàng đại nương nói: “Đàn ông nói chuyện, có cái gì hay mà nghe?”

Đỗ Quyên nói: “Ta không nghe. Ta ở với cha.”

Đơn giản đem đầu chôn trong ngực Lão Thực cha, hết sức không muốn xa rời.

Hoàng lão cha nhìn thấy khó chịu, mắng: “Lớn như vậy, còn ra bộ dáng gì?”

Hoàng Lão Thực không biết vì sao cha lại phát tác lên người khuê nữ, vội nói: “Đỗ Quyên còn nhỏ mà.” Rất rõ ràng là che chở.

Hoàng lão cha tức giận muốn mắng to, 2 cữu gia gia vội khuyên giải.

Đỗ Quyên bỗng nhiên nói: “Hai ngày nữa ta phải đi tới nhà ông ngoại. Ta luyện tiếc cha, cho nên muốn mỗi ngày ở với cha.”

Hoàng Lão Thực nghe, trái tim muốn hòa tan, vội ôm nàng ngồi lên chân của mình, an ủi: “Sáng 16 cha đưa người và nương người đi.”

Hoàng lão cha nghe xong ngẩn ra, vội hỏi: “Đi nhà ông ngoại người? Có những ai đi?”

Hoàng đại nương cũng nhìn chăm chăm Đỗ Quyên. Những người khác đều nhìn sang.

Đỗ Quyên nói: “Ta và nương ta đi.”

Hoàng Lão Thực thấy mọi người đều quan tâm việc này, nên bổ sung thêm: “Tiểu di và tiểu dưỡng nàng cũng đi chung, bằng không trên đường không yên lòng.”

Hoàng lão cha càng chú ý hơn hỏi: “Tiểu di và tiểu dưỡng nàng cũng muốn đi?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Ừ, tiểu di và tiểu dưỡng đi chung với chúng ta. Tỷ tỷ ta và Hoàng Ly cùng cha ở lại trông nhà.”

Nàng cẩn thận quan sát gia gia, nãi nãi và những thân thích kia.

Thế nhưng gia gia nãi nãi không có mắng, chỉ trao đổi ánh mắt.

Hoàng lão cha trầm ngâm một hồi, nói: “Mẹ người có nói lúc nào trở về không?”

Đỗ Quyên nói: “Đi khoảng chừng mười ngày. Đã nhiều năm rồi nương ta chưa có trở về.”

Hoàng đại nương bỗng nhiên nói: “Nàng về nhà mẹ để coi như xong, mang người làm cái gì? Đỗ Quyên, đừng đi. Đường khó đi như vậy, lỡ bị té thật khô.”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Ta muốn đi. Ta lớn như vậy còn chưa từng đi ra ngoài. Ta muốn nhìn bên ngoài núi như thế nào.”

Hoàng đại nương cả giận nói: “Ngoài núi còn không phải là núi! Có cái gì tốt xem. Người lớn như vậy? Người có bao lớn! Ta sống mấy chục năm, ta còn chưa đi ra ngoài kia! Ta còn chưa nói gì.”

Hoàng lão cha bỗng nhiên nói: “Nàng muốn đi thì tùy nàng đi thôi. Người cấm được nàng chắc?”

Hoàng đại nương nghe xong tuy hoài nghi nhưng không nói chuyện .

Kế tiếp, Hoàng lão cha nói vài lời vô thường vô phạt, cũng không nói với đại nhi tử tìm hấn đến có chuyện gì. Hoàng Lão Thực vẫn đang cung kính chờ nghe.

Thấy không có việc gì, Đỗ Quyên kêu Lão Thực cha về nhà.

Hoàng đại nương bắt đầu âm dương quái khí.

Hoàng Lão Thực khó xử, cúi đầu dỗ Đỗ Quyên nói: “Khuê nữ, cha muốn bồi cữu gia gia bọn họ ăn cơm. Nếu không, ta đưa người về trước?”

Đỗ Quyên âm thầm bĩu môi, nghĩ thầm cha thật không có mắt nhìn, còn tưởng rằng ở trong lòng gia gia nãi nãi và đám thân thích đó trọng yếu lắm, không biết người ta căn bản không coi hấn ra gì. Hấn ở hay không ở, bồi hay không bồi, người ta căn bản là không quan trọng.

Giữ hấn lại, hấn là có mưu đồ.

Bởi vậy, nàng liền cười nói: “Nhà bà nội nhiều khách như vậy, hai bàn cũng ngồi không hết. Chúng ta còn ở đây ăn cơm, cũng thật không có mắt. Muốn nói cần người tiếp khách, không phải có gia gia và tiểu thúc sao? Cha ở trong rừng cả một ngày, vừa đào măng lại đào hang chuột, trên người rất bẩn, cần trở về tắm rửa đó.”

Hoàng lão cha nghe xong không kiên nhẫn nói: “Muốn đi thì đi đi!”

Rồi nhìn Hoàng đại nương trừng mắt.

Đại cữu gia cũng nói là không cần bồi bọn họ. Đều là thân thích, không cần những nghi thức xã giao đó.

Đỗ Quyên vội vàng đứng dậy kéo Lão Thực cha, nói: “Chúng ta đi đây.”

Hoàng đại nương gọi nàng lại nói: “Thân thích đông, bên này ngủ không đủ, phân mấy người tới nhà các người. Tối qua đã muốn đưa mấy người qua. Tính tình mẹ người ác liệt, lại biến thành nửa chết nửa sống, đi cũng không cho sắc mặt tốt, nên ta lười nhiều chuyện, để bọn hấn chen chúc ở đây, hại cữu cữu nãi nãi người cả một đêm chưa ngủ đủ. Đêm nay muốn đưa mấy người qua. Nhà tiêu di người rộng rãi, tỷ muội các người đi tới nhà tiêu di người ngủ, đem kia giường nhường lại đi.”

Đỗ Quyên nghe xong, vội đáp ứng một tiếng “Hảo”, một bên kéo Lão Thực cha đi ra ngoài, vừa nói: “Đội Đại Nữ tử tỷ tỷ mang các nàng đến, ta đi tỷ muội giường của chúng ta, không cần đi nhà tiêu di ta.”

Nói chuyện, đã đi ra ngoài.

Hoàng đại nương nghe cảm thấy không đúng, đuổi theo ra ngoài nhìn theo bóng dáng hai cha con hô lớn: “Ta kêu các người đem giường nhường lại, có nghe thấy không? Thân thích tới, không đưa giường cho người ngủ, mẹ người dạy người như vậy sao? Thật không có gia giáo!”

Đỗ Quyên cũng không quay đầu lại đáp: “Giường của chị em chúng ta, không thể tùy tiện cho người khác ngủ. Nhà ta có dư bao nhiêu giường, các thím tới không có chỗ ngủ.”

Hoàng đại nương nhìn bóng dáng hai cha con nàng khuất sau hàng hiên, tức giận đến không còn cách nào.

Nàng vốn muốn an bài mấy người nhà mẹ đẻ tới nhà đại nhi tư ngủ, kêu Đỗ Quyên Hoàng Tước Nhi nhường giường ra, vừa thể diện lại thể hiện uy nghiêm trưởng bối của mình. Ai ngờ Đỗ Quyên hoàn toàn không để ý tới nàng, sao bà không khí?

Đáng giận nhất là, bà không bắt được ý nghĩ của Đỗ Quyên.

Nếu Đỗ Quyên nói giường của con gái không cho người lạ ngủ, nhất định sẽ không cho.

Dù mắng buộc nàng nhượng, nàng cũng sẽ không nhượng. Cuối cùng nói nhao nhao cho cả thôn biết, nàng có thể ở trước mặt người cả thôn nói bà vô lý. Kết quả đó, Hoàng đại nương nghĩ tới là da đầu run lên.

Nàng cũng hoài nghi, sao Lão Thực lại sinh ra một khuê nữ như vậy chứ?

Chẳng những Đỗ Quyên, ngay cả Hoàng Ly cũng không giống là con Lão Thực, đương nhiên cũng không giống cháu gái bà. Hoàng Tước Nhi hoàn hảo hơn, cũng chỉ là giống hơn. Bản chất nha đầu kia cũng là đũa can trường.

Bà càng nghĩ càng giận, cuối cùng chỉ có thể ra sức mắng Phùng thị, nói nàng không biết dạy khuê nữ.

Đỗ Quyên sớm đã kéo Lão Thực cha đi dưới ánh trăng.

Nàng nghe phía sau viện truyền đến tiếng mắng, thập phần phiền chán.

Nãi nãi ý mình là bà bà, chuyện gì cũng đổ hết lên người nương, người tốt tính cách mấy cũng bị tra tấn đến điên luôn, huống chi nương là người chịu không nổi oan uổng.

Tuy nói là thân thích tới nên an trí thoải đáng, nhưng cũng phải xem là chuyện gì. Dù ở nông thôn nghèo cũng có quy củ. Như giường của tỷ muội các nàng, kêu Đại Nữ tỷ tỷ đến chen chúc còn có thể, nhưng bắt nhường ra cho đám phụ nữ kia thì thật quá đáng, trong nhà lại không phải là không có giường.

Ngay cả lần trước bà ngoại đến, tỷ muội các nàng muốn nghe bà ngoại nói ngạn ngữ, kéo bà ngoại ngủ một giường với các nàng. Bà ngoại còn nói “Ta một bà già, chen lấn với đám trẻ các ngươi làm làm cái gì? Giường các ngươi sạch sẽ, ta ngủ không quen. Kêu ngươi cha ngủ trên gác xép, ta ngủ với nương ngươi.”

Nãi nãi ngược lại không có mắt nhìn, chỉ muốn lấy lòng, chỉ thích tới nhà con trai kiếm cái ăn đồ mặc, rồi khoe khoang trước mặt thân thích, lấy mặt mũi mà không hề cố kỵ cảm thụ của con dâu cả và cháu gái.

Chuyện như vậy, Đỗ Quyên tuyệt đối sẽ không nuông chiều.

Bằng không có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, sau này còn không đem gia sản nàng tính cho hết.

Đi trên đường thôn với Lão Thực cha. Đã gần đến ngày trăng tròn, ánh trăng xuyên qua chạc cây thưa thớt, thành những đốm sặc sỡ, bóng cây lắc lư. Người đi, trăng cũng đi. Đến nơi trống trải, ánh trăng mờ ảo phủ khắp nơi, khó phân rõ cảnh vật xa gần.

Nhớ tới chuyện sắp làm, tâm tình Đỗ Quyên đột nhiên sáng sủa.

Cao hứng, nàng ôm cánh tay Lão Thực cha đong đưa, miệng còn hừ hừ “Ánh trăng đi ta cũng đi”.

Lão Thực cha thấy khuê nữ cao hứng như vậy, cũng cao hứng theo.

Đỗ Quyên liền hỏi: “Cha, người nói xem ta có nên nhường giường lại hay không?”

Hoàng Lão Thực nói: “Nhượng cái gì? Không phải trong nhà còn có giường sao. Trên gác xếp cũng có thể ngủ được.” Một mặt ở trong lòng nói thầm, nương cũng thật là, giường khuê nữ hấn, làm sao có thể cho người khác ngủ chứ?

Người đều có tư tâm, chỉ là không bị đào ra mà thôi.

Tỷ như Hoàng Lão Thực, tuy hấn là Lão Thực nhưng thập phần thiên vị mấy khuê nữ.

Ở trong lòng hấn, đồ của khuê nữ hấn đều không thể tùy tiện lộn xộn. Mọi biểu tẩu gì đó, hết thảy đều không thể so với khuê nữ. Vì các nàng mà kêu khuê nữ hấn chịu ủy khuất, vậy cũng không được.

Đỗ Quyên nghe xong cười hì hì nói: “Cha thật có đạo lý. Cũng không biết nãi nãi làm sao, mỗi lần thân thích tới là ước gì chúng ta đem hết vốn liếng ra chiêu đãi người, không cho ăn không cho ngủ chiêu đãi thân thích.”

Hoàng Lão Thực ha hả ngây ngô cười, không tiện nói tiếp.

Về đến nhà, tiểu Hoàng Ly nghe thanh âm, lập tức từ phòng bếp chạy vội ra hô: “Cha và nhị tỷ tỷ trở lại. Nương! cha trở lại.”

Thì ra, Hoàng Tước Nhi đã nấu xong cơm chiều.

Bởi vì mấy mẹ con không biết Hoàng Lão Thực và Đỗ Quyên về ăn hay không, nên không ăn trước, tập trung trong phòng bếp chờ.

Nhìn thấy hai cha con đi vào, Phùng Thị dò xét nhìn Hoàng Lão Thực, cũng không hỏi, chỉ nói: “Ăn cơm đi. Hoàng Ly, bung ghé kia qua.”

Nàng chờ Hoàng Lão Thực tự mình nói với nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy nàng không nên như vậy: Lão Thực cha là người chất phác, không tỉ mỉ như vậy. Nếu đợi hẳn cảm nhận tâm tư của người, chủ động tới nói cho người biết, an ủi người, đợi một vạn năm cũng đợi không được.

Lão Thực cha cũng không cố ý bỏ qua. Hẳn chính là như vậy.

Cho nên, tử muội các nàng tận khả năng cứu vãn, trong nhà mới ấm áp rất nhiều.

Hoàng Tước Nhi thì không như vậy, vừa bùng thức ăn lên bàn nhỏ, vừa như không có chuyện gì xảy ra hỏi Đỗ Quyên: “Gia gia tìm cha có chuyện gì?” Đáy mắt lại lộ ra khẩn trương và thân thiết.

Hoàng Ly vừa bùng ghế, vừa vênh tai nghe.

Chuyện trong nhà này, bất kể việc lớn việc nhỏ, chuyện tốt chuyện xấu, chỉ cần có khả năng, con gái nhỏ cũng muốn biết rõ ràng, lúc cần thiết thì chen một chân.

Chuyện trước mắt, rõ ràng có liên quan tới chuyện tới qua nhị tử nói “Rất trọng yếu, rất trọng yếu”, nàng có thể mặc kệ sao?

Đỗ Quyên cũng không muốn tử muội sốt ruột, cười nói: “Không có việc gì.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong kinh ngạc, sao lại không có việc gì chứ?

Trước gia gia gọi Tiểu Bảo đến kêu cha. Buổi tối lại nhắn riêng hẳn, có thể không có việc gì?

Đỗ Quyên nói: “Là thật không có việc gì. Chúng ta đến, nãi nãi giữ chúng ta ăn cơm, ta nói người nhiều ngồi không đủ chỗ, ta và cha trở về trước.” Nghĩ nghĩ lại nói, “Nga! Ăn cơm xong đi dọn giường. Nãi nãi nói muốn an bài vài người lại đây ngủ.”

Phùng Thị nghe xong gật đầu, mới yên tâm ăn cơm.

Chương 129

Trong Lòng Chỉ Có Mùa Xuân

Không có người ngoài, người một nhà rất hòa thuận.

Hơn nữa có thịt chuột trúc, mọi người ăn đặc biệt cao hứng.

Lão Thực cha và Hoàng Ly đều nói Hoàng Tước Nhi nấu không kém Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cười nói: “Đại tỷ đương nhiên nấu được. Cha và Hoàng Ly khen như vậy, ta hiểu được vì sao, dù sao không phải vì đại tỷ nấu ngon.”

Hoàng Ly nhanh chóng hỏi: “Vì sao?”

Đỗ Quyên nháy nháy mắt nói: “Khoe khoang đó! Cha thường không bắt được chuột trúc, hôm nay bắt được một lần. Xem cha cười kìa, miệng kéo tới tai luôn. Hoàng Ly cũng vậy, lặp lại nhiều lần 'Ta và Đông Sinh ca ca lấy gùi chặn ở cửa động', sợ chúng ta không chú ý nghe.”

Lão Thực cha nghe xong, hắc hắc cười gượng, hiển nhiên bị nói trúng tâm sự.

Hoàng Ly nhao nhao không thuận theo, nói không phải như vậy.

Phùng Thị hiềm khi hài hước, liếc mắt nhìn Hoàng Lão Thực, còn nói “Trong nhà không có pháo đốt, bằng không nên đốt một phong mới tốt. Cha người sống đến từng này tuổi, lần đầu bắt chuột trúc đó.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cười vang lên.

Hoàng Lão Thực cười càng vui vẻ, không quẫn bách chút nào.

Cười một hồi, Đỗ Quyên đối với Phùng Thị nói: “Nương, hai ngày nay người nghỉ ngơi nhiều một chút. Ngày sau phải đi, nếu người không khoẻ lên là không được. Ngày mai 15, người cũng không bận chuyện gì thì đi trò chuyện với tiểu di, xem có muốn mang gì cho ông bà ngoại, đừng bỏ sót. Chuyện khác có ta và tỷ tỷ.”

Phùng Thị nghe xong gật đầu.

Sáng nay, nàng kẻ lễ bất mãn của nàng với bà bà cùng vợ Đại Đầu, đem phần hận tích tụ bấy lâu nay đều tiết ra hết, tuy không thể thần thanh khí爽 nhưng cũng đã khôi phục như thường. Còn nữa, nhắc tới về nhà mẹ đẻ là nàng nhớ tới đứa con trai bị mất đi, lòng tràn đầy chờ mong, đâu còn tâm tư lo lắng những người khác.

Lập tức, người một nhà ăn cơm, nhàn thoai.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thu thập bát đũa, Hoàng Lão Thực lấy nước rửa bát, cho heo ăn, xong mọi người mới nấu nước tắm rửa.

Đỗ Quyên trải giường phía tây trước.

Nhưng chờ đến chờ đi cũng không thấy thân thích bên kia đến.

Đỗ Quyên buồn bực.

Lát sau, Tiểu Bảo tới nói cữ nãi nãi các nàng không lại đây, nói đêm nay ngủ tạm một đêm, sáng mai đi về, đỡ phải phiền phức lại đây ngủ.

Đỗ Quyên nghe xong cũng không để ý. Nàng cầu còn không được kìa.

Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu người bên kia từng trải, sẽ ngủ cách vách, buổi tối tử muội các nàng khó mà nói chuyện tư mật. Lúc này nói không đến, dĩ nhiên nàng vui vẻ.

Vì thế đợi cha mẹ đều ngủ, ba tử muội lại thì thầm nói chuyện.

Lúc này, Đỗ Quyên đem chuyện đã xảy ra nói cho Hoàng Ly nghe.

Bởi vì, nàng có chuyện quan trọng muốn giao cho Hoàng Ly làm. Nếu không nói với nàng rõ ràng, sợ sẽ hỏng việc.

Hoàng Ly nghe nói chuyện “rất trọng yếu, rất trọng yếu” lại là việc hôn nhân của đại tỷ, nhất thời kích động hai mắt loé sáng, tựa như đá phát quang trong bóng đêm.

Đợi Đỗ Quyên giao phó chuyện nên làm xong, nàng càng kích động.

Tuổi nhỏ như thế đã được giao trọng trách, có thể không kích động sao?

Lại nói, nhị tử giao phó nhiệm vụ nàng cảm thấy không khó chút nào.

Ba tử muội thương nghị đến nửa đêm, qua cơn buồn ngủ.

Hoàng Ly liền hừ hừ nói đỏi bụng.

Bởi thấy ánh trăng sáng hơn cả tối hôm qua, Đỗ Quyên đơn giản khoác áo rời giường, mở cửa sổ ra để ánh trăng tràn vào trong phòng. Sau đó cầm cái đĩa trúc, từ trong vách ngăn dưới giường móc một ít bánh chiên, thịt khô ra ăn.

Gầm giường có thiết kế ngăn ngầm, có thể giấu đồ.

Hoàng Tước Nhi nghe động tĩnh, lập tức biết nàng đang làm gì, lập tức mặc áo khoác, đi đổ nước ấm.

Kế tiếp, ba tử muội như con chuột, “trước giường mình nguyệt quang” (bên giường ngập ánh trăng), vừa thì thầm ăn vặt, vừa nói chuyện nho nhỏ, thỉnh thoảng thấp giọng cười trộm.

Mà cách vách Lâm gia cũng trắng đêm thương nghị việc này.

Lâm Đại Đầu nghe Lâm Xuân nói, Hoàng gia muốn làm mai cho Hoàng Tước Nhi, kinh hãi.

“Là thật?” Hấn hỏi.

“Đương nhiên là sự thật. Đỗ Quyên nói còn có thể không đúng.” Lâm Xuân nói.

“Lão Thực thúc ngươi đồng ý chưa?” Lâm Đại Đầu nói, “Hôm nay ta đi chung với hấn, sao không nghe hấn nói chuyện này chứ?”

“Lỡ tai cha không tốt hả? Ta vừa nói là gia gia nãi nãi Đỗ Quyên muốn làm chủ làm mai. Còn chưa nói với ra đâu.” Lâm Xuân bắt mẫn nói.

“Chưa có tin tức chính xác, ngươi đừng có ồn ào với ta.” Lâm Đại Đầu oán giận nói.

“Đợi biết chính xác, việc này đã định rồi!”

Phản ứng của cha trì độn như vậy, Lâm Xuân có chút hận rèn sắt không thành thép.

Quả nhiên, Lâm Đại Đầu vừa nghe lời này, khấn trương hấn lên.

Vợ hấn thở dài, nói tiếc cho Hoàng Tước Nhi, một khuê nữ tốt như vậy, không biết gia gia nàng nãi nãi đem nàng hứa loại gia đình gì nữa. Căn cứ vào thành kiến của hai cụ đối con dâu cả, phỏng chừng cũng sẽ không là người tốt lành gì.

Lâm Xuân nhìn vẻ mặt cha mẹ ủ rũ, đột nhiên hỏi: “Cha, nương, các ngươi có nghĩ cưới Tước Nhi tử tử về làm con dâu không?”

Lâm Đại Đầu nghe xong sững sốt, nói: “Ai cưới?”

Lâm Xuân nói: “Đương nhiên là nhị ca cưới. Chẳng lẽ để Đông Sinh cưới?”

Hấn không hề đề cập tới bản thân.

Nương hấn trừng mắt nhìn hấn một cái, sắc giọng: “Nói bậy không!”

Lâm Đại Đầu gấp gấp hỏi: “Ngươi có cách?”

Lâm Xuân tin tưởng thỏa mãn gật đầu nói: “Chỉ cần cha nghe ta, ta sẽ có cách, đảm bảo cửa thân này thành công để cha mẹ được một con dâu tốt.”

Lâm Đại Đầu không kiên nhẫn hỏi thúc hấn nói. Vợ hấn cũng thúc.

Lâm Xuân đem lời đã chuẩn bị sẵn nói ra.

Lâm Đại Đầu không mừng rỡ, cũng không kinh hãi, mà là cúi đầu nghĩ ngợi, thỉnh thoảng hỏi vài câu, rồi thấp giọng cùng vợ thương nghị vài câu.

Đợi biết rõ toàn bộ sự việc, liền quả quyết cự tuyệt, nói: “Không được! Nếu nháo lớn, sau này ngươi còn muốn cưới Đỗ Quyên không? Không thành

kẻ thù là chuyện tốt. Nhất định không được. Cưới một cái, ném một cái, chuyện lỗ vốn này ta không làm!”

Lâm Xuân nghe xong cứng họng.

Hắn trăm ngàn lần không nghĩ tới, cha đem chuyện này kéo chuyện hôn nhân của hắn vào.

Hắn thâm suy tư: Đỗ Quyên nói qua, làm người làm việc phải biết chừa đường lui, cứ đánh thẳng về phía trước, quá cứng dễ gãy. Nếu cha lo lắng việc này, không bằng tạm thời dỗ hắn một hồi...

Nghĩ xong, hắn liền nhìn cha mình giận dữ nói: “Cha nha, ta nói người có cái gì tốt đây! Người không thể nghĩ xa một chút? Trước mắt chuyện ta và Đỗ Quyên không thể đề cập tới, người đừng nhớ thương nữa. Việc này phải dùng chiến thuật lấy lui làm tiến. Trước hết người nghĩ biện pháp giúp nhị ca đính ước với Tước Nhi tỷ tỷ đã, vớt một nạng dâu về trước rồi nói. Vớt một cái là đủ, vớt 2 cái được một đôi, từ từ mà làm. Sau này, chúng ta và Hoàng gia là thân thích. Có Tước Nhi tỷ tỷ ở bên chúng ta, ta và Đỗ Quyên đó không phải là... Nước lên đắp thành là được.”

Bình thường hắn không nói nhiều. Một khi nói là có đầu có đuôi.

Lâm Đại Đầu nghe sừng sốt: “Nước chảy thành sông? Cái gì... chiến thuật?”

Vợ Đại Đầu cũng không dám lên tiếng.

Nhi tử nói đa phần nạng có thể nghe hiểu, số ít nghe không hiểu.

Bất quá, căn cứ suy đoán, hình như là nói cưới Hoàng Tước Nhi xong, cưới Đỗ Quyên sẽ dễ dàng hơn. Đúng, chính là ý này!

Lâm Xuân liền giải thích: “Chính là nói không cần phí tâm phí sức đi đào nương, nước lên, chỉ cần một thuyền chờ cơ hội là đủ.”

Lâm Đại Đầu nói: “Nga, là có chuyện như vậy. Nước lên chờ cơ hội. Sau đó thì sao? Người cùng Đỗ Quyên...”

Câu này có quan hệ với Đỗ Quyên sao?

Lâm Xuân nói: “Ta suy luận là nói người nếu cưới Tước Nhi tỷ tỷ về, sau này mới dễ cưới khuê nữ thứ hai, thứ ba.”

Hắn biết dã tâm của cha nên cố dờ hết sở trường dụ dỗ ra.

Đầu tiên, hai nhà thành thân thích, lui tới càng dễ dàng hơn.

Còn có, đợi Hoàng Tước Nhi gả đến, cha mẹ dùng hành động thực tế chứng minh bọn họ là cha mẹ chồng tốt, làm con dâu Lâm gia là hạnh phúc cỡ nào.

Cuối cùng, khuê nữ ở Lâm gia qua thật tốt, Hoàng Lão Thực sẽ vừa lòng Lâm gia, bàn chuyện khuê nữ kế tiếp sẽ dễ dàng ...

Ánh mắt Lâm Đại Đầu dần dần sáng lên.

Nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng, lo lắng việc này nháo ác, cuối cùng làm cho việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên thất bại.

Lâm Xuân lại giải thích một đống lớn, nói khô cả họng, uống rất nhiều nước.

Bỗng nhiên Lâm Đại Đầu thấy có chút nghi hoặc, nhìn Lâm Xuân nghĩ: “Không đúng. Sao tiểu tử này để ý chuyện của Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi như vậy? Hắn vội vàng chủ động nghĩ kế. Thật quái!”

Hắn liền nhìn nhi tử giáo hoạt cười, nói: “Vậy người nghe lời cha cưới Đỗ Quyên đi, nhân cơ hội này ta đem việc hôn nhân của người và Đỗ Quyên cũng định ra. Bằng không thì Hoàng Tước Nhi ta cũng bỏ. Hạ Sinh không cưới được Tước Nhi không có việc gì, người nhất định phải cưới Đỗ Quyên. Đây là năm xưa hai nhà đã thoả thuận. Nếu người không đáp ứng cha, cha cũng không đáp ứng người.”

Lâm Xuân chưa có phản ứng, Hạ Sinh đang nghe lén ngoài cửa tức giận sôi lên, “phanh” một tiếng đẩy cửa phòng ra xông tới, căm tức nhìn Lâm Đại Đầu nói: “Cha! Ta không phải là con trai của người sao?”

Lâm Đại Đầu ngạc nhiên: “Hạ... Hạ Sinh?”

Hạ Sinh tức giận nói: “Cha còn nhớ rõ Hạ Sinh sao? Trong lòng cha một năm bốn mùa chỉ có mùa xuân, không có Hạ Thu Đông!”

Lâm Xuân nghe lời của nhi ca nói, phốc xuy một tiếng cười vui vẻ.

Thu Sinh và Đông Sinh từ phía sau đi vào, đều cười đến dậm chân.

Lâm Đại Đầu nhếch miệng cười, không nói chuyện.

Vợ Đại Đầu muốn cười nhưng kiệt lực nhịn xuống, vội kéo nhi nhi tử đến bên người, nói: “Cha người không phải ý đó. Hạ Sinh, cha người là vì Xuân Nhi...”

Thu Sinh nhàn nhàn nói: “Việc gì cha cũng lo cho Xuân Nhi trước, không nhớ rõ chúng ta. Ta là lão Đại còn chưa định thân, chuyện của Hạ Sinh gấp gáp trước mắt, cha còn chỉ nghĩ đến Xuân Nhi.”

Đông Sinh nhào vào trong ngực lão cha, hô theo: “Còn có ta, cha.”

Lâm Đại Đầu nhìn bốn nhi tử từ thấp đến cao, gân xanh trên trán đập loạn, tức giận mắng Đông Sinh nói: “Tóc người còn chưa dài đã muốn cưới vợ?” Rồi ngẩng đầu nhìn Thu Sinh mắng: “Đừng ngắt lời! Tiểu tử này không biết tâm tư của cha người sao?”

Thu Sinh “hừ” một tiếng.

Lâm Xuân thấy đều tới, liền kéo đại ca nhi ca ngồi xuống, nghiêm túc thương nghị.

Hạ Sinh đầu tiên nói: “Cha không định thân cho ta? Hừ, không sợ kết quả là 'Giỏ trúc múc nước chẳng được gì', không vớt được gì cả! Đến lúc đó Đỗ Quyên hận chết người, còn làm con dâu người sao, nghĩ đẹp!”

Lâm Đại Đầu vừa nghe vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Xuân ngăn cản không kịp, Hạ Sinh đã nói ra, rất bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Nhị ca!”

Hạ Sinh cũng thấy nói sai, ngượng ngùng không lên tiếng.

Lâm Đại Đầu chỉ lo hỏi.

Lâm Xuân liền đuổi Đông Sinh đi ngủ, sợ hắn còn nhỏ, nghe xong đi ra ngoài nói lung tung.

Đông Sinh cũng là thằng nhóc bát quái, nơi nào chịu đi.

Lâm Đại Đầu nói: “Nói đi, tiểu tử này nghe xong không dám ra ngoài nói lung tung đâu. Nếu hắn nói, ta lột da hắn.”

Đông Sinh phát thề, nói nhất định không ra ngoài nói lung tung

Chương 130

Cầu Nguyện Đêm Trăng

Lâm Xuân liền nói, Đỗ Quyên sợ gia gia đem Hoàng Tước Nhi hứa cho gia đình không tốt. Hấn nghe nói chuyện này xong, chợt nhớ tới nhị ca, mới giật giây nhị ca cưới Hoàng Tước Nhi.

Hấn lướt giản nội tình, không nói chuyện Hoàng Tước Nhi không chịu vâng theo an bài của gia gia, cũng không nói chuyện Hoàng Tước Nhi nhìn trúng Hạ Sinh, chỉ nói đây là chủ ý của hấn, nói cho nhị ca nghe xong, nhị ca cũng vui vẻ đồng ý.

Nhưng Lâm Đại Đầu là người từng trải, việc này hấn còn không nghĩ ra?

Liên tưởng tới lời Hạ Sinh nói vừa rồi, hấn đoán Hoàng Tước Nhi và Hạ Sinh khẳng định vừa mắt nhau.

Hoàng Tước Nhi không chịu gả cho người khác, Đỗ Quyên mới ra mặt giúp tỷ tỷ.

Đỗ Quyên không dám tìm người khác, nên nhờ Lâm Xuân ở giữa tác hợp.

Lâm Xuân có thể không giúp Đỗ Quyên sao?

Nghĩ tới điều này, Lâm Đại Đầu không khỏi đắc ý vạn phần, lại cảm khái ngàn vạn: mình phí tâm phí sức tính kế, cũng không bằng Hạ Sinh tiểu tử này tự mình ra tay, quyết rũ tâm khuê nữ người ta.

Gái lớn không giữ được a!

Ân, nói như vậy thì việc này thật không thể khinh thường.

Vừa có thể cưới con dâu, vừa có thể lấy lòng Đỗ Quyên. Nếu không làm việc này, hấn không phải là đứa ngốc sao!

Vì thế, hấn cùng ba nhi tử nghiêm túc tính kế.

“Ta cân nhắc, việc này phải nói một tiếng với Đại gia gia người trước, trong lòng hấn có tính toán, đến lúc đó cũng có thể giúp nói chuyện.” Lâm Đại Đầu nói.

“Không được! Không thể nói với Đại gia gia.” Lâm Xuân không đồng ý.

“Đúng, không thể nói. Ta không muốn nhiều người biết.” Hạ Sinh nói.

“Ai, đừng nói! Cha định việc này với Lão Thực thúc đi.” Thu Sinh nói.

Lâm Đại Đầu thấy ba nhi tử đều nói như vậy, nên bỏ qua việc nói cho Lâm lý chính biết.

Tiếp, bắt đầu thương nghị lễ đính hôn.

Lâm Đại Đầu nói muốn tìm lễ vật có phân lượng làm lễ đính hôn, nên phân phó vợ lục tung sưu tầm lễ vật đính hôn lão nương cho nàng năm xưa.

“Trước mắt để Hạ Sinh dùng gấp trước. Các người đừng nóng vội. Cha xử lý sự việc công bằng, tương lai các người đều có. Một năm bốn mùa, thiếu đi mùa nào cũng không được.” Hấn nhắm vào lời oán giận của Hạ Sinh vừa rồi 'Trong lòng cha chỉ có mùa xuân, không có Hạ Thu đông'.

Mấy huynh đệ nghe xong đều nháy mắt lẫn nhau.

Hạ Sinh bội phục nhìn Lâm Xuân, nhớ tới hấn từng nói qua, sẽ kêu cha suốt đêm chuẩn bị sính lễ cho hấn. Quả thật làm được.

Người một nhà thương nghị đến nửa đêm, phỏng đoán đủ loại phát triển của câu chuyện.

“Cha, người sợ hãi?” Thấy cha vẫn nhíu mi, Hạ Sinh hỏi.

“Lão tử sợ cái gì! Cha nói cho người biết, vợ phải đoạt!” Lâm Đại Đầu nói.

Mấy huynh đệ đều cười rộ lên.

Nhớ tới cuộc chiến sắp tới, ai cũng xoa tay.

Phút cuối cùng, vợ Đại Đầu lại nấu chút mì cho cha con bọn họ ăn, xong mới đi nghỉ tạm.

Lâm Xuân lên giường ngủ một hồi đã lặng lẽ dậy.

Hấn không ngủ được.

Luc này vì đồ cha nói cưới Hoàng Tước Nhi trước, tương lai sẽ nghĩ biện pháp cưới Đỗ Quyên. Mặc dù là sách lược nhưng trong lòng hấn không phải là không có ý nghĩ đó.

Đỗ Quyên nói phu quân kiếp trước của nàng sẽ tìm đến nàng. Lúc nào sẽ đến?

Thật sự sẽ đến sao?

Nếu không đến, vậy hấn...

Còn có, đến cùng phu quân Đỗ Quyên là người như thế nào?

Có thể... hấn chính là phu quân kiếp trước của nàng hay không?

Lâm Xuân bị ý nghĩ này làm hoảng sợ không ngủ được.

Hấn ngồi trên giường lẳng lặng suy nghĩ một hồi, nghĩ ra một cách.

Vì thế lặng lẽ xuống giường mặc quần áo, sau đó lặng lẽ đi ra cửa.

Mỗi buổi sáng hẳn đều ra ngoài luyện võ. Bởi vậy, người nhà nghe động tĩnh cũng không thêm để ý. Lại nói, tối qua mọi người đều thức khuya, đều ngủ như chết.

Bên ngoài vắng lặng yên tĩnh. Trên bầu trời xanh thẫm, một vòng trăng tròn chiếu xéo.

Ánh trăng lạnh lẽo toả bóng xuống sơn thôn, mông lung mộng ảo. Trong bóng tối lạnh lẽo, không có rõ ràng cùng ấm áp của ban ngày, lộ ra nét thần bí à an tường của đêm.

Lâm Xuân nhẹ nhàng như mèo đi ra khỏi thôn trang, chạy về hướng miếu Ngư nương nương.

Tới Ngư nương nương miếu, hẳn nhẹ nhàng đi vào chính điện, đứng ở phía đuôi cá của Ngư nương nương, ngắt đầu lẵng lẵng đánh giá nàng.

Nhìn một hồi, hẳn dạo quanh miếu một vòng.

Xác định không có người ở đây mới đi ra phía trước tượng đá, rất cẩn thận từ trong lòng lấy ra ba cây nhang, dùng đá lửa đốt, cắm vào lư hương trên bàn thờ trước tượng đá.

Sau đó, thiếu niên quỳ trên bô đoàn, hai tay tạo thành hình chữ thập, khẽ giọng cầu nguyện nói: “Ngư nương nương, ta muốn biết ta có phải là phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên hay không. Nếu đúng là như vậy, thỉnh nương nương báo mộng cho ta biết.”

Nói xong, cung kính dập đầu lạy ba cái.

Dập đầu xong, hẳn không lập tức đứng dậy, mà tĩnh tâm suy nghĩ một hồi, lại nhẹ giọng nói: “Nếu không phải, cũng thỉnh nương nương báo mộng cho ta biết.”

Nói xong, một lần nữa dập đầu lạy ba cái.

Dập đầu xong vẫn không đứng dậy. Hẳn xếp hai chân lại, ngồi xuống bô đoàn, nhắm mắt lại, hai tay tạo thành hình chữ thập, dồn khí đan điền, tĩnh tọa.

Dần dần, hẳn rơi vào cảnh giới người vật hoà một.

Lần nữa miếu Ngư nương nương lại trở về yên lặng. Thiếu niên ngồi trước tượng đá không biết là đang ngủ hay không mà không có tiếng động nào.

Không biết trải qua bao lâu, tiếng gà gáy trong cổ thôn truyền đến.

Đồng thời, một nhóm người bắt đầu ra ruộng. Là bốn năm nông phụ.

Các nàng cầm rổ trên tay, vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện, đi về phía miếu Ngư nương nương.

Đi tới gần hơn, tiếng nói chuyện kinh động Lâm Xuân.

Hắn lập tức tỉnh táo lại, nghiêng tai lắng nghe.

Chợt nhớ hôm nay là 15 tháng giêng. Mùng một, mười lăm mỗi tháng, trong thôn đều có người tới miếu nương nương thắp hương tế bái. Chẳng những người thôn Thanh Tuyền tới, ngay cả người trong thôn Cây Lê Cầu cũng đuôi tới. Nghe nói Ngư nương nương rất linh nghiệm, cầu gì được đó.

Những người này chắc là dậy sớm đến thắp hương cầu nguyện.

Hắn đoán không sai, chỉ không nghĩ tới là người tới là Hoàng đại nương và người nhà mẹ đẻ của bà.

Đoàn người tới gần, tiếng nói chuyện dứt quãng truyền vào tai Lâm Xuân.

“... Còn tưởng là phải tới chút tâm trí, nào ngờ nàng muốn về nhà mẹ đẻ, ngay cả em gái và em rể cũng đi. Vậy càng tốt! Hôm nay các người đi về trước... Lão ngũ chuẩn bị sinh lễ xong, 18 mang Điền Tử tới đây. Ta và cha hắn sẽ kêu lão Đại đến, đem chuyện của Trúc Nhi định luôn, đỡ phải cùng nàng lảm miêng. Nàng là mẹ bà chanh chua, chuyện tốt cũng bị nàng nói cho thất bại.”

“Sao tới qua không nói với Đại điệt tử?”

“Sao Đỗ Quyên cũng đi?”

“Muốn đi chơi thôi. Nàng thiên vị nha đầu kia nhất, đương nhiên mang nàng theo. Đỗ Quyên đi cũng tốt. Nha đầu kia còn khó chơi hơn nương nàng. Nếu nàng ở nhà, không chừng sẽ xảy ra sự cố. Nàng rất thông minh, còn... Nga, đến rồi. Không nói nữa, tội nghiệt, tội nghiệt! Ngư nương nương, ta cũng thích Đỗ Quyên, chỉ là nha đầu kia thân với ông ngoại hơn, không thân với chúng ta...”

Vừa nói chuyện, mọi người đi vào miếu.

Hoàng đại nương nhớ tới Đỗ Quyên có quan hệ sâu xa với Ngư nương nương, sợ tới mức nhanh chóng quỳ xuống, lải nhải lảm bảm giải thích không ngừng, sợ nương nương trách tội nàng.

Bên cạnh có người lấy công phẩm trong rỏ ra bày lên bàn thờ. Có nhang, có nến, trong miếu sáng hẳn lên, sau đó lần lượt quỳ lạy dập đầu.

Hoàng đại nương dập đầu xong, đứng dậy, lại buồn bực nói: “Sáng sớm, sao cái đệm không lạnh mà còn nóng nữa?”

Nghe xong lời này, những người khác càng thêm tin tưởng, thành kính quỳ lạy.

Sở dĩ người nhà mẹ đẻ Hoàng đại nương đợi 15 tháng giêng mới đi vì muốn đến miếu nương nương dâng hương. Mùng một và 15 là ngày hội dâng hương chính, dâng hương mới có vẻ thành tâm. 15 tháng giêng là tiết nguyên tiêu, nhà nhà đều muốn đoàn viên, rất ít người ở nhà thân thích không trở về.

Các nàng thuận miệng nhàn thoai, không ngờ tới toàn bộ để Lâm Xuân nghe.

Lúc các nàng đi đến trước miếu, hấn đã lách mình trốn vào phòng cách vách.

Bên ngoài, những phụ nhân đều quỳ xuống bái cầu Ngự nương nương. Có người cầu sinh con trai, có kẻ cầu tiêu tai trừ bệnh, còn có người cầu phú quý, thay khuê nữ cầu con rể tốt, đủ loại.

Đội mọi người đều bái qua, Hoàng đại nương lại quỳ xuống.

Vì bà vừa mới nói xấu Đỗ Quyên, bỗng nhớ tới Đỗ Quyên rất được Ngự nương nương ưu ái, nên sợ tới mức quỳ xuống thỉnh tội, quên luôn chuyện mình muốn cầu.

Lúc này bà thấp giọng cầu nguyện nói: “Cầu Ngự nương nương phù hộ Tiểu Bảo và Tiểu Thuận nhà ta bình an ... Một gia đình đều thuận lợi ... Bà già này cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ là con dâu cả của ta, quá bất hiếu ...”

Nàng bắt đầu quở trách Phùng Thị đối với bà bất kính thế nào, dạy khuê nữ không thân gia gia nãi nãi ra sao, đưa đồ ăn cho người bên ngoài ăn cũng không cho gia gia nãi nãi ăn, trước mặt mọi người không nể mặt mũi cha mẹ chồng, vân vân.

Nói thập phần bi thiết cảm động, người bên cạnh nghe đều lau nước mắt.

Lâm Xuân ở phòng trong nghe được đầy kinh ngạc.

Còn đang trong khiếp sợ chưa tỉnh lại, chợt nghe một phụ nữ nhẹ giọng nói: “Bác, nếu hai ngày nữa biểu tâu và vợ chồng em gái nàng đều đi, mang cả Đỗ Quyên đi, không bằng nhân cơ hội đem việc hôn nhân của Ngưu Nhi và Đỗ Quyên cũng định đi. Có dựng và đại biểu ca làm chủ là được rồi.”

Lâm Xuân thấy một cỗ lửa giận dâng lên, thâm mắng lão yêu bà.

Đỗ Quyên dạy hấn rất nhiều, duy chỉ không dạy hấn lấy hiếu là trời, cho nên hấn đối với Hoàng lão cha và Hoàng đại nương không có lòng tôn kính nào.

Cổ nén ý định muốn giả thân giả quỷ hù chết các nàng, hấn nín thở tiếp tục nghe.

Chợt nghe Hoàng đại nương giận dữ nói: “Sợ là không dễ dàng.”

Một phụ nữ nói: “Sao lại không dễ dàng? Vậy mới dễ dàng đó.”

Hoàng đại nương nói: “Để ta trở về bàn tính với gia gia nàng coi...”

Nương Ngưu Nhi lại quỳ xuống, cầu Ngự nương nương thành toàn việc hôn nhân của Đỗ Quyên và Ngưu Nhi.

Luyên thuyên, không dễ dàng đều bái cầu xong, đoàn người rời đi.

Lâm Xuân từ buồng trong đi ra, kinh ngạc nhìn tượng đá Ngư nương nương.

Tối qua hẳn phá lệ ngủ say, cảm giác thoải mái, tinh thần, phảng phất như vừa nhắm mắt lại ngủ đã mở mắt ra. Đừng nói Ngư nương nương báo mộng, ngay cả giấc mộng bình thường cũng không có một cái.

Trong lòng hẳn nghi hoặc, nghĩ là Ngư nương nương khinh thường báo mộng cho hẳn?

Nghĩ không ra cũng đành thôi.

Nghe xa xa lại có tiếng người đi tới, hẳn vội vàng ra khỏi miếu nương nương, từ một đường khác quay trở về thôn.

Về phía sau thôn, cũng không vào nhà, trực tiếp tới nhà sư phó.

Quả nhiên, Đỗ Quyên cũng đã đến.

Sáng sớm hôm nay, hai người đều không dám thất thần, thành thật kèm chế tính tình, khắc khổ luyện công. Đợt luyện công kết thúc mới vội vàng ráp chung một chỗ, trao đổi tin tức mới nhất.

Cửu Nhi nhìn ra khác thường, cũng bu lại.

Đỗ Quyên biết không thể gạt được hẳn, nên nói cho hẳn biết.

Cửu Nhi nghe xong, lập tức tinh thần dâng lên ngùn ngụt, oán hận nói chuyện lớn như vậy mà thiếu hẳn làm sao mà thành? Tối thiểu, hẳn thấy chuyện không đúng cũng có thể giúp làm chân chạy.

Lâm Xuân liền nói, việc này có chút gấp, trước đó không thương lượng xong, cho nên chưa nói.

Rồi nói kết quả thương nghị tối hôm qua ở nhà hẳn cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nghe xong yên tâm, dặn hẳn đợt tin của mình. Đêm nay tỷ muội các nàng đêm giữ Lão Thực cha lại, việc này coi như thành hơn phân nửa.

Ba người đang nói thầm, Nhậm Tam Hòa đi tới, nghi ngờ nói: “Sao còn không đi? Muốn ở lại đây ăn điểm tâm sao? Sáng nay sư nương các người không dự bị phần cho các người đâu.”

Ba người nghe xong đồng loạt bật cười.

Cửu Nhi nói: “Sư phó, hôm nay 15. Buổi tối người và sư nương đoàn viên, buổi trưa tới nhà ta uống rượu. Tối qua cha ta đã dặn ta kêu người và sư nương tới. Nhị thúc ta từ ngoài núi mang về vài vò rượu ngon, tối 30 cũng không nữa lấy ra, hôm nay khai phong.”

Nhậm Tam Hòa nghe xong mỉm cười nói: “Nói với cha người, ta nhất định tới.”

Nói giỡn một hồi mới giải tán.

Trên đường trở về, Lâm Xuân nói với Đỗ Quyên, chuyện bà nội nàng nói trong miếu.

Chương 131

Đưa Thức Ăn Heo Cho Nãi Nãi

Đỗ Quyên nghe xong cảm thấy khó có thể tin tưởng.

Thanh thân điềm điềm viên sinh hoạt, luôn có chút không thoải mái.

Tựa như cảnh đẹp núi sâu nhưng đường gian nan, nguy cơ trùng trùng.

Nghĩ xong, nàng cười nói với Lâm Xuân: “Đầu ở trên cổ bà, bà muốn nghĩ như thế nào, người bên ngoài cũng không xen vào được.”

Lâm Xuân cũng cười.

Bỗng nhiên Đỗ Quyên hỏi hấn: “Sao ngươi đến miếu nương nương ngủ?”

Lâm Xuân nghe xong im lặng, đầu óc chuyển động, trôi chảy nói: “Ta giúp nương ta đi dâng hương, cầu cho nương ta mang thai sinh một muội muội.”

Đỗ Quyên nghe xong bật cười, vui vẻ nhìn hấn.

Có bà bà vì con dâu cầu con, có nương vì khuê nữ cầu con, có người tự mình đi cầu, chỉ là chưa nghe nói có nhi tử vì nương đi cầu.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên cười run rẩy hết cả người, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Vừa lúc hai người đi đến cửa nhà Hoàng gia, nhìn thấy Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi mỗi người đứng trong sân, cách nhau bức tường nói chuyện.

Hấn vội vàng kéo Đỗ Quyên, bĩu môi hất đầu vào bên trong nói: “Xem bọn họ kìa.”

Đỗ Quyên đưa mắt nhìn, lại cười, “Thì có gì đâu. Hô một tiếng thì quá tàn nhẫn, gây đánh uyên ương đó.”

Lâm Xuân không cảm thấy gây đánh uyên ương có gì tàn nhẫn, chỉ cảm thấy lúc này nhất định phải quản nhị ca, bởi vậy nói: “Đề người khác nhìn thấy không tốt.” Rồi cao giọng hướng bên trong hô: “Nhị ca, ngươi nằm sấp trên tường làm gì đó?” Nghiêm nhiên làm tiểu gia trưởng.

Hoàng Tước Nhi giật mình, vội vàng xoay người tránh ra, mặt đỏ không dám nhìn người.

Mà trong sân Lâm gia, Lâm Đại Đầu cũng vừa vặn nhìn thấy một màn này, quát một tiếng “Hạ Sinh, đến giờ cơm ngươi còn lang thang bên ngoài?” Thanh âm nghiêm khắc, trên mặt lại mang nét cười.

Vợ Đại Đầu cũng ở hành lang hô: “Hạ Sinh, đến giúp nướng bung thức ăn.”

Hạ Sinh từ mé tường đi ra, trong lòng buồn bực muốn chết.

Sao ai cũng đề phòng hấn như đề phòng cướp vậy?

Hấn đã làm cái gì?

Lui tới nói chuyện với Hoàng Tước Nhi trước nay đều như thế, sao hiện tại lại không được chứ?

Đỗ Quyên trừng mắt nhìn Lâm Xuân, đi vào trong viện.

Trong phòng bếp, Hoàng Tước Nhi nhìn Đỗ Quyên đi tới, có chút hoảng hốt nói: “Đỗ Quyên. Nước đã nấu xong, người tắm rửa đi.”

Đỗ Quyên cười tủm tỉm “Ai” một tiếng, đi đến múc nước.

Hoàng Tước Nhi ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Hạ Sinh nói với ta... Bọn họ... cha hấn đều... đều chuẩn bị xong. Bảo ta đừng sợ.”

Đỗ Quyên nhin cười không được, cố ý nói: “Tỷ, ta không có hỏi người.”

Hoàng Tước Nhi phát hiện muội muội bỗng bật cười, ngượng ngùng liếc nàng một cái, cúi đầu.

Đỗ Quyên không khỏi cảm thán: tuổi dậy thì thật là đẹp nha!

Sau bữa cơm, Phùng Thị chăm chú chuẩn bị ít hành trang, chuẩn bị cho ngày mai rời núi.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi ở trong phòng bếp bận rộn.

Hai chị em đem quá bí đỏ già cuối cùng trong nhà ra nấu. Sau đó nghiền nát thành bột, lại nghiền nát cơm đã nấu chín. Trộn chung hai thứ lại, bọc lấy nhân thịt, làm bánh bí đỏ.

Trong phòng bếp hương khí bốn phía.

Hoàng Ly thích nhất món này, bởi vậy vẫn đợi trong phòng bếp, mắt không nháy nhìn chăm chăm 2 tỷ tỷ, chứng kiến toàn bộ hành trình chế tác bánh bí đỏ.

Hấp mấy nồi, Đỗ Quyên nghĩ hôm nay 15 tháng giêng, không có gì đưa gia gia nãi nãi, đưa chút này đi thôi. Lần trước nãi nãi vì món ăn, gây ra biết bao nhiêu chuyện. Trước mắt nàng không muốn có chuyện nữa.

Vì thế, bỏ vào một chén, kêu Hoàng Ly đưa đi cho nãi nãi.

Hoàng Ly thực không tình nguyện bung bát đi.

Đến nơi, Hoàng đại nương đang ngồi trong sân chơi với Tiểu Thuận, liền hỏi là cái gì.

Hoàng Ly nói: “Bánh bí đỏ. Nhị tỷ tỷ làm.”

Hoàng đại nương nghe xong tức giận trong lòng.

Vốn nàng bỏ qua chuyện mòng một tháng giêng, lúc này nhìn thấy lại nghĩ tới. Vung tay lên hất đồ chen, miệng mắng: “Nếu không muốn đưa thì đừng đưa! Tặng người ta thức ăn ngon tốt, rồi lấy đồ cho heo ăn cho gia gia nãi nãi ăn. Các ngươi thật hiếu thuận!”

Chén thô rơi xuống đất, bánh bí đỏ trong chén đều lăn ra đất.

Hoàng Ly không giải thích, vội vàng khom người nhặt.

Đây là sên phơi chính, thập phần bằng phẳng, cũng rất sạch sẽ, bánh rơi ra đất chỉ dính chút bụi; Lại nói, bé gái thật tiếc những cái bánh bí đỏ này đều dùng dầu chiên, bên trong còn có hạt thông hạt điều bằm nhỏ trộn thịt, thơm ngon miễn bàn, lại mềm mại, sao nàng có thể bỏ đi không cần!

Thật nhanh nhặt lên một cái, cắn hai ngậm ăn trước, sau đó đem phần còn lại nhét vào miệng, lại vung tay ra nhặt cái khác, một mặt “Ô ô a a” xua đuổi đám chó theo mùi hương bu tới.

Nhặt hết bánh bỏ vào trong bát xong mới đứng lên.

Sau đó, nàng nhìn Hoàng đại nương đang trợn mắt hốc mồm, còn có Hoàng lão cha và đám người tiểu thúc nghe tin từ trong nhà đi ra, khóc nói: “Nhà ta nghèo, chỉ có bánh bí đỏ. Nãi nãi ngại không ngon thì ta cầm về nhà cho mình ăn. Ô ô...”

Một đường khóc chạy đi. Phượng Cô ở phía sau kêu cũng không ngừng.

Hoàng đại nương càng tức giận, kêu lên: “Cho nàng đi! Đem đồ cho heo đưa gia gia nãi nãi, đồ không có lương tâm! Đem thứ tốt đưa người bên ngoài...”

Chợt nghe thanh âm Lý bà mụ cách vách: “Hoàng Ly, tại sao khóc?”

Hoàng Ly vừa khóc vừa nói: “Ta đưa bánh bí đỏ cho gia gia nãi nãi ăn, nãi nãi nói là cho heo ăn, vút chén đi ... Ô ô, là nãi nãi ngày trước mắng, nói nhị tỷ tỷ ta làm điểm tâm đưa cha mẹ nuôi của nàng, không cho gia gia nãi nãi. Hôm nay nhị tỷ ta làm, bảo ta đưa tới, nãi nãi lại mắng... Ô ô...”

Lý bà mụ hỏi: “Đây chính là điểm tâm nhị tỷ ngươi đưa mẹ nuôi nàng?”

Hoàng Ly nói: “Uh, Thím Lâm rất thích ăn. Lão thái thái và lão thái gia đều rất thích ăn. Chỉ có nãi nãi ra nói là cho heo ăn ... Ô ô... Đồ đổ hết ra đất. Ta phải tranh với chó mới nhặt về, bị hư hết vài cái.”

Bên này, sắc mặt đám người Hoàng lão cha cực kỳ khó coi.

Tiểu Thuận ở bên cạnh chép cái miệng nhỏ nhắn hai lần, ngửa đầu nói: “Nãi nãi, bánh này ăn thật ngon đâu. Thơm quá, bên trong có thịt.” Vừa rồi hẳn cũng đoạt một cái ăn, Hoàng đại nương không phát hiện.

Phượng Cô cảm thấy không ổn, kêu Đại Nữ nhanh đi đem Hoàng Ly trở về.

Đại Nữ vội vàng chạy đi.

Lại thấy Hoàng Ly đang lấy một cái bánh đưa cho Lý bà mẹ cách vách, nói: “Lý nãi nãi, cho người một cái ném thử. Ăn thật ngon .”

Lý nãi nãi tiếp nhận, nói: “Được, tốt. Ta ném thử xem.”

Đại Nữ: “Hoàng Ly”

Một tiếng chưa xong, Hoàng Ly ôm bát liền chạy, đầu cũng không quay lại.

Đại Nữ ngậy người, không biết nên đuổi theo hay không.

Lý bà mẹ cắn một miếng bánh, mơ hồ không rõ kinh ngạc nói: “Ái dồ, bánh này... mềm mịn như vậy, thơm như vậy... Còn có thịt nữa... Sao nãi nãi người nói là cho heo ăn? Nhà các người lấy bánh này cho heo ăn?”

Đại Nữ rất bối rối, vội quay đầu đi trở về.

Sân Hoàng gia. Hoàng lão cha hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng đại nương, hạ giọng khiển trách: “Người không biết hỏi trước một tiếng hả?”

Hoàng đại nương bị chọc tức, lắp bắp nói: “Nàng... Tiểu yêu tinh này cố ý! Nàng không nói, sao ta biết là bánh nhân thịt? Lấy bí đỏ bao thịt, đầu óc Đỗ Quyên bị hư hả?”

Bí đỏ, thật là thứ rẻ mạt.

Lúc còn non, hái vào xào qua loa cũng tính là một chén đồ ăn. Lúc già rồi cũng có thể làm lương thực. Lúc nấu cháo ngô, cắt mấy khối bỏ vào, bỏ bỏ cũng không tệ lắm. Nhưng nếu ăn thường xuyên lại không có vị gì cả. Năm được mùa, trong nhà có dư lương thực thì dùng nó cho heo ăn.

Dùng để làm điểm tâm, đó là chuyện chưa từng có.

Hoàng lão Nhị nghi ngờ hỏi: “Không phải nói Đỗ Quyên đưa điểm tâm cho mẹ nuôi nàng gọi là 'Hoàng kim cao' sao?”

Phượng Cô mím miệng, mắt quan sát bà bà. Lại rừ mắt nói: “Chắc là Đỗ Quyên lấy cái tên dễ nghe thôi. Bí đỏ làm bánh, nhìn không phải là vàng vàng đỏ đỏ sao. Gọi là 'Hoàng kim cao', nghe phú quý may mắn.”

Hoàng đại nương giận nói không ra lời.

Hoàng lão cha cũng chuyển lửa giận lên đầu cháu gái, hừ lạnh nói: “Đưa người bên ngoài thì gọi là 'Hoàng kim cao', đưa gia gia nãi nãi thì là bánh bí đỏ. Thật là cháu gái ngoan của ta!”

Vung tay, xoay người vào phòng.

Tiểu Thuận kéo tay nương, nhỏ giọng nói: “Nương, ta còn muốn ăn bánh bí đỏ. Ta muốn đi nhà đại bá.”

Hoàng đại nương đang nôi lửa không có chỗ phát tiết, mắng: “Ăn cái gì mà ăn! Chết thêm hả?”

Phượng Cô nghe xong, liền kéo Tiểu Thuận vào nhà, vừa thấp giọng dỗ nói: “Năm nay nương cũng trồng bí đỏ, cũng làm bánh như vậy cho người ăn...”

Còn lại một mình Hoàng đại nương suy sụp ngã ngồi trên băng ghế, miệng mắng: “Thứ đáng chết! Tiểu tình quái! Lòng dạ đen tối. Chọc ghẹo nãi nãi...” Mắng xong cháu gái rồi mắng con dâu, mắng xong con dâu, mắng sang đại nhi tử.

Mà Lý bà mục cách vách cùng trong nhà người nói tới chuyện vừa rồi, lắc đầu, vẻ mặt đồng tình, “Hoàng lão đại làm gì cũng không được cha mẹ thương. Đáng thương bé gái kia, bánh rớt xuống đất, từ trong miệng chó giành lại được mấy cái. Bánh bột ngô tròn đều nát thành đống bột ngô.”

Chồng nàng hừ lạnh nói: “Vậy đó!”

Lại nói Hoàng Ly, một đường khóc chạy về nhà.

Vừa lúc Phùng Thị đi tới nhà tiêu di, chỉ có Hoàng Lão Thực ở trong bếp vừa ăn bánh, vừa giúp 2 khuê nữ nhóm lửa, nàng liền oa oa khóc lớn lên, đem sự tình hai năm rõ mười nói với cha và 2 tỷ tỷ.

Hoàng Lão Thực nghe xong đau lòng đến đòi mạng, vội ôm tiểu khuê nữ vào lòng dỗ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau. Hoàng Tước Nhi phần nộ rồi.

Đỗ Quyên lại bủ môi nói: “Là bà muốn như vậy, không trách được chúng ta. Tỷ tỷ có gì phải tức giận chứ? Nên giận phải là nãi nãi đó! Lúc này hẳn trong lòng nàng cũng không dễ chịu.”

Hoàng Tước Nhi nghĩ cũng phải, nên bình tĩnh lại, quay đầu đi dỗ tiểu muội.

Lão Thực cha vụng về dỗ tiểu khuê nữ “Nãi nãi người không cố ý, là không cẩn thận đổ bát...”

Hoàng Ly nhìn hấn mở mắt nói dối, tỏ vẻ oán giận: “Nãi nãi cố ý! Vừa đập chén vừa mắng người. Ta không phải kẻ điếc người mù, ta nghe thấy rõ ràng!”

Lão Thực cha ngượng ngừng không nói chuyện.

Đỗ Quyên thấy buồn cười, đối với Hoàng Tước Nhi nói: “Cháu gái đưa đồ ăn cho nãi nãi, quản hấn làm từ bí đỏ, hay là dùng khoai núi làm, đều là một

mảnh tâm ý. Nào có ai hỏi cũng không hỏi một tiếng đã cầm chén đập? Nếu chỉ nhận thứ tốt, làm con cháu thật khó khăn.”

Nàng thật là trơ trẽn.

Lúc đưa bánh này cho mẹ nuôi, nghĩ tuy là sẽ ngạc nhiên, đến cùng vẫn có chút thanh bản, nên cố ý lấy tên “Hoàng kim cao”, ngụ ý may mắn. Dù sao Lâm gia cũng không hiềm lạ ăn ngon uống ngon. Lâm gia ngược lại rất vui vẻ, nói ăn ngon, mà đưa cho nãi nãi mình lại khác hẳn.

Đỗ Quyên không thấy đó là vấn đề.

Nếu lúc này Hoàng Ly nói đưa “Hoàng kim cao”, nãi nãi vẫn sẽ mắng như thường: “Thấy ta, lão bà không kiên thức, lấy đồ rẻ mạt lừa gạt ta?”

Điểm này nàng gần như có thể khẳng định.